

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. Павликени, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАВЛИКЕНИ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КАТИНА МИНЕВА

при участието на секретаря Венка Миланова
като разгледа докладваното от КАТИНА МИНЕВА Административно наказателно дело № 20234140200265 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V ЗАНН.

Образувано е по жалба от ЗП С. К. М., с булстат ***, представляван от С. К. М., чрез адвокат Ц. Н. Д.- **АК срещу наказателно постановление № ***26.10.2023 година, издадено от Р. С. С.- директор на Дирекция „И. по т.“- гр. ***, с което на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 3, във вр. с чл. 415 в, ал.2 КТ на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 600,00 лева /хиляда и шестстотин лева/ за неизпълнено правно задължение по чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 КТ.

В депозираната жалба са инвокирани доводи за несъответствие на установените от административните органи фактически положения с обективната действителност, за допуснати нарушения на материалния закон, с изложение на аргументи в твърдените насоки, както и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Отправена е молба за цялостната отмяна на атакувания санкционен акт като незаконосъобразен, както и за присъждане на сторените по делото разноси, с оглед разпоредбата на чл. 63д ЗАНН.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и се представлява от адвокат Ц. Н. Д.- **АК, които поддържат жалбата и пледират за недоказаност на фактическите констатации в акта, съответно довели до неправилно приложение на материалния закон от страна на наказващия орган, с подробно изложение на твърдения в тази насока,. Молят за отмяна на наказателното постановление. Процесуалният представител е представил писмени бележки по същество на делото. Претендира се и присъждането на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от ст. юрисконсулт С.. В съдебно заседание ст. юрисконсулт С. заявява, че оспорва жалбата, по време на съдебните прения пред съда ст. юрисконсулт С. пледира за потвърждаване на наказателното постановление като законосъобразно и правилно. Според процесуалния представител на въззиваемата страна от събраните по делото доказателства, вкл. и от свидетелските показания и обясненията на жалбоподателя, по безспорен начин се доказва, осъщественото от жалбоподателя нарушение. Излага съображения касателно законосъобразното образуване и протичане на административно наказателното производство, съответно се твърди, че при издаването на санкционните актове съответно АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че безспорно се установява нарушението, за което е санкциониран жалбоподателя. Представя писмено становище по делото. Претендира се и юрисконсултско възнаграждение, както в условията на алтернативност при отмяна на санкционния акт е обективизирано възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Районен съд Павликени, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, което обуславя пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С акт за установяване на административно нарушение № *** от ***.2023 г., съставен от С. С. Е. - инспектор в Д „ИТ“ – *** и в присъствието на свидетелите Д. А. А. и Ж. Ц. Д.- свидетели по установяване на нарушението и свидетели на съставянето на акта, е констатирано, че при извършване на проверка от Д "ИТ" *** по работни места на 02.08.2023 г. и в периода 21.08.2023 г.- 28.08.2023 г. по документи, относно спазване на трудовото законодателство от ЗП С. К. М., с булстат ***, работодател по смисъла на § 1, т. 1 ДР на КТ, за обект на контрол – „Разсадник за ****“, намиращ се в ***, село Л. е установено, че С. Н. Н., с ЕГН *****, предоставя работната си сила в обекта на контрол без сключен писмен трудов договор. При проверка по работни места на 02.08.2023 г. в обекта С. Н. Н. е заварена да изпълнява трудови функции присъщи за длъжността „работник, разсадник“, което е удостоверила собственоръчно в утвърдения от работодателя „Списък на работниците и служителите в обект разсадник, с. Л. към 02.08.2023г., *** час, заварени по работни места при проверката от Д"ИТ" - ***". Констатирано е, че работодателя ЗП С. К. М. е допуснал на 22.05.2023г. лицето С. Н. Н., с ЕГН *****, да изпълнява трудови функции присъщи на длъжност „работник, разсадник“ без да е сключил с лицето трудов договор в писмена форма. Посочено е, че административното нарушение е извършено от работодателя ЗП С. К. М., ***, на 22.05.2023 г. в обекта на контрол - Разсадник за ***, намиращ ***, с. Л. и че е открито при проверката по спазване на трудовото законодателство извършена от контролните органи на Д "ИТ" *** проверка.

В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 62, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 КТ, във вр. с чл. 414, ал. 3 КТ, във вр. с чл. 415в, ал.2 КТ като в деня на съставянето му препис от същия е връчен лично на С. К. М.

В срок срещу съставения АУАН № *** от ***.2023 г. е постъпило възражение с вх. № ***09.2023 г. от ЗП С. К. М.

По време на проверката на място по работни места С. Н. Н. попълнила собственоръчно декларация от 02.08.2023 г., ***, че работи в Разсадник „М.“, намиращ се в с. Л., на длъжност „работник“, с работно време от 08:00 часа до 14:00 часа, че няма сключен трудов договор, посочила е , че има сключен граждански договор, че получава седмично възнаграждение, в размер на ***

лева, като последното такова е получила на 28.07.2023 г., изплатено ѝ от ЗП С. К. М., че е поела ангажимент към ЗП С. К. М. да извършва срещу възнаграждение в размер на *** лева, без срок услугата „плевене“. Н. в посочената декларация е посочила, че почивните ѝ дни са събота и неделя, както и че ползва почивки през работния ден. Декларирала е, че извършва също така плевене, сеене на цветя.

При проверката по работни места бил съставен списък на работници и служители заварени по работни места да полагат труд, видно от който се установява, че С. Н. Н. на 02.08.2023 г. към *** часа е простирила работната си сила за ЗП С. М., в Разсадник, с. Л., тъй като списъкът е утвърден лично от жалбоподателя С. М., в качеството му на собственик.

При проверката по документи от работодателя са представени изисканите от свидетелката С. Е. документи, с призовка от 02.08.2023 г., на основание чл. 45, ал.1 АПК. Представени са два броя граждански договора ***.05.2023 г. и от ***.07.2023 г. със страни възложител- ЗП С. К. М., с ЕИК *** и изпълнител- С. Н. Н. Първият от тях е с предмет възложено на Н. „Плевене на 4500 броя контейнера и посаждане на 5000 броя растения“, за срок от 35 дни, а в срок до 10.07.2023 г. е уговорено, че възложителят ще заплати на изпълнителя договореното възнаграждение при изпълнение в размер на 1 400.00 лева. Видно от граждански договор от ***.07.2023г. е, че той е със страни същите лица и е с предмет „Плевене на 2570 броя контейнера и посаждане 2860 броя растения“, в срок от 20 дни, за което ще се изплати възнаграждение в размер на 800.00 лева до 14.08.2023 г. при изпълнение. От представените приемо-предавателни протоколи към двата договора е видно, че съответно на 10.07.2023 г. и на 11.08.2023г. жалбоподателят е приел извършената от Н. работа. При проверката по документи са представени, сметка за изплатени суми по чл. 45, ал. 4 от ЗДДФЛ от ***07.2023 г., касателно договора с дата ***..2023 г., декларации образец № 6- данни за дължими вноски и данък по чл. 42 ЗДДФЛ за месец 05.2023 г., 06.2023 г., 07.2023 г., подадени по ел. път със съответните протоколи към тях, удостоверяващи, че същите са обработени от НАП, ведомост за граждански договори на ЗП С. К. М. за месец юли 2023 г. Личното трудово досие на Г. Д. К. съдържащо- трудов договор от ***.08.2023 г., за длъжността с код по НКПД: ***- „работник разсадник“ длъжностна характеристика на длъжността „работник разсадник“, с код по НКПД: ***, видно от която изпълнителят на

длъжността следва да планира и провежда необходимите операции за поддръжка на прилежащите пространства и градински площи на разсадника с интензивни техники на култивация; да отглежда дръвчета, храсти, цветя и други растения, а трудовите задачи и задължения, характеризиращи съдържанието на длъжността са сведение до следните задължения: извършване на текущи операции по плевене, торене и поливане на прилежащите на разсадника площи - дървета, храсти и саксийни декоративни цветя; периодично косене на тревните площи, като следва да им се придава естетически вид, следва да отговаря и за чистотата на площите. В трудовото досие на К. са приложени и молба от ***2023г. за започване на работа, служебна бележка № *** г., за проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа на *** г., заключение от Служба по трудова медицина „***“ ЕООД за пригодността на лицето Г. Д. К. да изпълнява длъжността с код по НКПД: ***- „работник разсадник“, карта за предварителен медицински преглед на К., справка от НАП с изх. № *** г. за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал.5 КТ, касателно сключен трудов договор със Г. Д. К. - работник разсадник, 3 броя декларации от Г. Д. К. от *** г., протокол за постъпване на работа и свидетелство за съдимост. От представените при проверката служебна бележка № *** г. /приложение № 2, към чл. 12, ал. 3/, издадена от жалбоподателя ЗП С. К. М. и служебна бележка № *** г. /приложение № 2, към чл. 12, ал.3/, издадена от ЗП С. К. М. се установява проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа съответно на *** г. на С. Н. Н. и за проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа съответно на **.07.2023 г. на С. Н. Н., идентичен с проведения такъв на работника Г. К. на ***.08.2023 г. Представени са също така и заверено копие на правилник за вътрешния трудов ред- носещ подписите на С. Н. Н. и на Г. Д. К., удостоверяващи запознаването им с правилника, заверено копие на вътрешните правила за организация на работната заплата при жалбоподателя, като отново същите лица С. Н. Н. и на Г. Д. К. с подписите си са удостоверили, че са запознати с вътрешните правила за работна заплата при работодателя, копия на книги за инструктаж по безопасност и здраве при работа, удостоверяващи документирането на начален инструктаж и инструктаж на работното място по безопасност и здраве при работа на работника С. Н. Н. на **.05.2023 г. и **.07.2023 г., в качеството ѝ на работник, за осъществен инструктаж на

работно място лично от жалбоподателя, както и списък на работно облекло и личните предпазни средства- за длъжността работни разсадник същите са- шапка, гумени ботуши, ръкавици и тениски 2 бр. и документи, удостоверяващи предоставянето на такива както на С. Н. така и на Г. К. от жалбоподателя, като от същите е видно, че са им предоставени по 2 бр. тениска, шапка и гумени ботуши, съответно на 22.05.2023 г. на Н. и на 07.08.2023 г. на К.

Към възражение с вх. *** от **.09.2023 г. по процесния АУАН са представени заверени копия от разрешение № *** от *** г. на Изпълнителния директор на И. а. по с., а. и с.; удостоверение №*** г. на И. а. по с., а. и семекоктрол; договор за наем с вх.№ *** г. на А. по в.; анекс вх.№ *** г. на А. по в.; анкетен формуляр № *** г. на О. с. по „З.“ – ***; договор за заем за послужване от *** г.; договор за наем на недвижим имот от *** г.; анекси към Договор за наем от *** г. - 3 бр.; платежни нареждания за преведена наемна цена; анкетен формуляр №*** г. на О. с. по „З.“ – ***; договор за заем за послужване от *** г., установяващи обстоятелства относно мястото на осъществяване, респективно установяване на процесното нарушение, а именно Разсадник в село Л. както и обстоятелството, че на същата територия оперира освен жалбоподателя ЗП С. М. и търговско дружество „М. ****“ ЕООД, изключващи възражението в жалбата инициирала прозиводство, относно твърдението, че разсадникът, предмет на проверката се използва и експлоатира единствено и само търговско дружество „М. ****“ ЕООД, а не и от ЗП С. К. М.

По делото е представена сметка за изплатени суми по чл. 45, ал. 4 ЗДДФЛ от ***08.2023 г., касателно договора с дата ***.07.2023 г., ведомост за граждански договори на ЗП С. К. М. за месец август 2023 г., декларация по чл. 55, ал.1 ЗДДФЛ на жалбоподателя за периода 01.07.2023 г. – 30.09.2023 г., подадена по ел. път със съответния протокол към нея, удостоверяващи, че е обработена от НАП. От изискана справка от НАП с вх. № ***.02.2024 г. е видно, че С. Н. за периода 01.05.2023 г.- 31.08.2023 г. е осигурявана- вид осигурен 14- като работеща без трудов правоотношение за периода 01.07.2023 г.- 10.07.2023 г. от осигурител С. К. М., с ЕИК ***, начислени са ДОО в размер на *** лева, ДЗПО- *** лева и ЗО- *** лева, като е уточнено, че начислените осигуровки за лицето С. Н. са внесени от жалбоподателя.

От декларация с дата ***.08.2023 г. от жалбоподателя ЗП С. М., саморъчно написана от него при проверката по документи осъществена в сградата на Д "ИТ" *** се установява, че С. Н. работи за ЗП С. М. от 22.05.2023 г., наета за определена дейност, като извършва плевене и засаждане на растения, полага труд от понеделник до петък, срещу посочено възнаграждение, с място на работа село Л. ***.

За осъществената проверка от свидетелите С. Е., Д. А. и Ж. Д. в обекта на контрол на жалбоподателя и по документи бил съставен протокол за извършена проверка № *** от 28.08.2023 г., видно от който се установява, че освен процесното нарушение проверяващите органи са констатирали още три нарушения на трудовото законодателство, за отстраняването на които са дадени предписания със срок на изпълнение.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № ***/26.10.2023 година, издадено от Р. С. С.- директор на Дирекция „И. по т.“- ***, с което на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 3, във вр. с чл. 415 в, ал.2 КТ, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, като на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 600,00 лева /хиляда и шестстотин лева/ за неизпълнено правно задължение по чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 КТ.

Препис от същото е връчен на 30.10.2023 г. лично на жалбоподателя С. К. М., видно от инкорпорираната в санкционния акт разписка, като жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция, е депозирана в законоустановения 14-дневен срок чрез наказващия орган на 13.11.2023 г., видно от отбелязването върху същата.

При проведения непосредствен разпит на актосъставителя и свидетелите по установяване на нарушението и при съставяне и връчване на АУАН - Д. А. и Ж. Д. съдът не констатира противоречия с установените в акта фактически положения. Показанията на свидетелите Е., А. и Д. са изключително подробни, задълбочени и вътрешно балансирани, поради което следва да бъдат кредитирани без резерви, имайки предвид, че се подкрепят по едноточен начин и от приобщените по надлежния ред писмени доказателства. Същите заявяват, че към момента на проверката са възприели непосредствено осъществяваната от С. Н. трудова дейност, касателно

извършвана от нея ръчна работа, в обекта на контрол за жалбоподателя, в почва, засаждане на растения и плевене, както и че лицето е било облечено с тениска, имаща надпис или лого на „Разсадник М.“ или нещо сходно. Свидетелите са категорични, че С. Н. по време на проверката също е уточнила, че работи именно за жалбоподателя- ЗП С. М., както освен, че е декларирала работното си време, получаваното възнаграждение, почивните дни, почивките през работния ден същата ги е уточнила и при разговор със свидетелите. С утвърден и категоричен спомен от осъществената проверка свидетелите заявяват, че при осъществената проверка след пристигането на жалбоподателя в обекта на контрол същият не само е утвърдил списъка на заварените по места работници, но и е заявил на свидетелите, че С. Н. работи за него. От показаният на посочените лица съдебния състав установи и обстоятелствата касателно, последващата проверка на документи, осъществена в администрацията на Д "ИТ" ***, съставянето и съответно връчването на процесния АУАН на жалбоподателя в присъствието на Д. А. и Ж. Д., в кабинета на свидетелките Е. и Д. в присъствието на свидетелката А. и жалбоподателя С. М., който при връчването на АУАН не е имал възражения- нито писмени, видно и от акта, нито устни възражения е отправил към момента на съставяне и връчване 29.08.2023 г.

От показанията на свидетеля Г. К. се установява, че е започнала работа при ЗП С. М. след процесния период на 07.08.2023г., че не познава С. Н., виждала я е да идва в местоработата ѝ, но не и да полага труд след 07.08.2023 г., както и че работното ѝ време през месец август е било от 06:00 часа до 14:30 часа, а през месец септември от 08:00 часа до 17:00 часа. Свидетелката посочва, че разсадника се намира извън населеното място, че С. М. я е вземал и я връщал от с. Л., заплатата ѝ била в размер на минималната за тогава и я е получавала веднъж месечно. Задълженията ѝ в разсадника били торене, плевене, поливане, косене, свързани с дървета, декоративни храсти, сочи, че в разсадника имало и растения, които са в контейнери. Твърди, че шефът ѝ определял къде да работя в разсадника за всеки един ден, казвал кое поле с контейнери да бъде оплевено. От показанията ѝ се установява, че в началото на разсадника има поле с контейнери с растения, когато непосредствено се влиза се вижда това поле.

От обясненията на С. М., обективирани пред съдебния състав се установява, че С. Н. към момента на проверката по работни места 02.08.2023

г. е престирала работна сила в негова полза, че е обсъждал със С. Н. възможността за сключване на трудов договор, отчитайки естеството на извършваната от нея трудова дейност, и че предметът му би бил идентичен с изпълняваната от нея дейност, но въпреки и предвид нежеланието на Н. това да се случи двамата са предпочели да уредят отношенията си по различен начин, а именно чрез граждански договори, Съдът отказва да използва при формиране на вътрешното си убеждение по фактите обясненията на жалбоподателя С. М., досежно обстоятелствата, че С. Н. сама е определяла задачите си за изпълнение за всеки конкретен ден, че не е имала фиксирано работното, че не е му е била подчинена, както и че е подписала вътрешните нормативни документи- книга за начален инструктаж, книга за инструктаж на работното място, периодичен инструктаж, извънреден инструктаж, правилник за вътрешния трудов ред, вътрешните правила за работна заплата, тъй като са имали намерение да уредят отношенията между тях по престиране на работна сила със сключването на писмен трудов договор, но първия път тя не му представила медицинско, а и не можела да спазва лятното работно време, а вторият път ги разписала предварително, а след това заминала на почивка- житейски неоправдана е версията на жалбоподателя, лансирана, чрез обясненията му едва във въззивното производство, като дори индиция за подобни обстоятелства и твърдения не се съдържат във възраженията му обективирани пред административно наказващия орган. Впечатление прави, че обясненията са депозирани едва във второто съдебно заседание по делото, когато жалбоподателят вече е бил запознат с показанията на свидетелите Е., А. и Д.. Обясненията му са изолирани и не намират подкрепа и в представените по делото писмени доказателства. Сведенията за тези факти са представени тенденциозно с оглед лансираната защитна теза. В действителност в тази част обясненията на М. са опровергани от писмените доказателства по делото- саморъчно попълнената декларация от Начева, вътрешните нормативни документи изброени по-горе и не на последно място от показанията на свидетелите А. и Д.. Доказателствено необезпечено се укажа и твърдението на жалбоподателя, че АУАН не е съставен в него присъствие, както и че свидетелките Д. и А. не са присъствали на проверката на място в разсадника- свидетелските показания на Е., А. и Д. , както и заповед № ***.2023 г., заповед № *** от ***2023 г., заповед № ***.2023 г. за командироване на свидетелите за дата 02.08.2023 г. в село Л., община ***

В обобщение съдът възприе като достоверни и изчерпателни показания на свидетелите Е., Д. и А., тъй като намери същите за обективни, безпристрастни и логически последователни. Свидетелят си спомня за осъществената проверка на процесната дата, описва поведението на лицето С. Н. при проверката и фактите и обстоятелствата около извършваната от нея дейност в обекта на контрол с възложени задачи от жалбоподателя ЗП С. М., както и обстоятелствата около последвалата проверка по документи на жалбоподателя. Оценката на свидетелските показания, основана на събрания и проверен в процеса доказателствен материал, тяхната последователност и вътрешна непротиворечивост са в състояние да обосноват у съда извод, че нещата са се развили по начина, съобщен от посочените свидетели. Ето защо, настоящият състав, дава вяра на показанията на горепосочените свидетели, като следва да се отбележи и фактът, че няма индиция за тяхната заинтересованост. Не съществува съмнение, че дават необективни и тенденциозни показания. Не са наведени доводи за наличие на основания умишлено да целят да навредят на жалбоподателя, като му припишат нарушение, което не е извършил. Това, което твърдят в показанията си, същите са възприели при изпълнение на служебните си задължения. Служебната им функция не може а priori да обоснове извод за заинтересованост и необективност, тъй като посочените свидетели възпроизвежда личните си възприятия, последователно и изчерпателно, за факти и обстоятелства, свързани с поведението на завареното в обекта на контрол лице, престоиращо работна сила за ЗП С. М., обстоятелство установено, не само от заявеното и декларирано писмено от С. Н., а и установяващо се от писмените доказателства по делото, а също така и от обясненията лично на жалбоподателя, в кредитираната им част.

При формиране на крайните си изводи, този съдебен състав не възприе като достоверни и обективни обясненията на жалбоподателя М. относно липсата на дисциплинарно и йерархично подчинение на С. Н. спрямо него. Изложените от М. твърдения са вътрешно противоречиви и глобално опровергани от наличната доказателствена съвкупност, не само от показанията на свидетелите Е., Д. и А., но включително и от представените от самия него писмени доказателства при проверката по документи, а също така и косвено от липсата на възражения при връчването на процесния АУАН, както и при съпоставката на изложените такива писмени пред АНО от

заявеното от самия жалбоподател по отношение факт, защо С. Н. се е наложило да бъде запозната и съответно да е подписала вътрешните нормативни документи и др. От целия събран по делото доказателствен материал, изолирана се явява тезата лансирана от жалбоподателя, касателно липсата на йерархично и дисциплинарно подчинение на Н. спрямо ЗП М. Този съдебен състав изхождайки от принципно застъпеното в ППВС № 6 от 1977 г. разбиране, според което правото да дава обяснения обвиняемият (което важи и за жалбоподателя в административнонаказателното производство) упражнява или като направи самопризнание или като оборва обвинението, съдът намира, че доводите на М. представляват поддържана от него защитна теза. Всеобхватното им обсъждане и последвалото съпоставяне с останалия доказателствен материал води до отхвърляне и опровергаване на изложената пред съда версия, тъй като същите освен, че са безкрайно едностранчиви на следващо място се явяват и напълно изолирани и житейски неправдиви.

В контекста на изложеното, следва да се отбележи, че поначало е ирелевантно за предмета на доказване в настоящото производство формално какви са били изпълняваните от С. Н. функции в обекта на контрол и дали същите са били идентични с тези осъществяване от свидетелката Г. К., обстоятелство сочено от процесуалния представител на М., касателно необходимостта му досежно материалната съставомерност на нарушението, след като е категорично установено, че към момента на проверката Н. е присъствала на посоченото място, при проверка по работни места в обекта на жалбоподателя и е престирала работна сила в негова полза, обстоятелство заявено пред съда дори от жалбоподателя, без наличието на сключен трудов договор. Ето защо, опитът на процесуалния представител на въззивника да опровергае декларираната от С. Н. информация пред органите на Д „ИТ“ – *** не би довел до екскулпиране на санкционираното лице.

По отношение на останала част от писмените доказателства и писмени доказателствени средства, съдът намира същите за единни, непротиворечиви и взаимно допълващи се, а това обезпредметява тяхното отделно обсъждане.

От анализа на приобщения доказателствен материал съдът достига до безспорен и несъмнен извод, че жалбоподателят ЗП С. К. М. не е изпълнил правното си задължение по чл. 62, ал. 1 КТ.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС/, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от Заповед № ***.12.2020 г на ИД на ИА "Г. и. по т." и длъжностна характеристика № 1 за длъжността „инспектор“ и чл. 416, ал. 5 КТ.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН.

Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление, като с изискуемата се от закона конкретика са посочени времето, мястото, механизма на неизпълненото правно задължение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност. В тази връзка неоснователно е възражението, в жалбата инициирала производство, относно обстоятелството, че не е изяснено, че именно ЗП С. М. е извършител на установеното нарушение, с оглед на факта, че и друго търговско дружество оперира в обекта на контрол, доколкото не само С. Н. е заявила на контролните органи, но същото обстоятелство е потвърдил пред свидетелите Е., Д. и А. и от жалбоподателя, че Н. работи за него, като в тази насока са и обясненията му дадени в съдебно заседание.

В конкретния случай административнонаказателното производство е

образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в 6 – месечния преклузивен срок. Ето защо са спазени всички фатални срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административната отговорност на въззивника ЗП С. К. М. е ангажирана за неизпълнено правно задължение по чл. 1, ал. 2 във вр. с чл. 62, ал. 1 КТ, като на основание чл. 414, ал. 3 КТ му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 600, 00 лева /хиляда и шестстотин лева/.

По делото се установи по категоричен и безспорен начин, че при извършена на 02.08.2023 г. проверка по спазване на трудовото законодателство на място в обект – „Разсадник за ***" в село Л., ***, стопанисван от ЗП С. М. и при преглед на представени документи в Д „ИТ“-*** за периода 21.08.2023-28.08.2023 г. жалбоподателят, в качеството си работодател по смисъла на § 1, т. 1 ДР на КТ не е уредил като трудови отношенията при предоставяне на работна сила, за периода 22.05.2023 г.-11.08.2023 г., с лицето С. Н. Н. като сключи трудов договор в писмена форма преди постъпването ѝ на работа. С констатираното противоправно бездействие въззивникът не е изпълнил правното си задължение по чл. 1, ал. 2 във вр. с чл. 62, ал. 1 КТ за сключване на трудов договор в писмена форма.

В конкретния случай С. Н. е престирала работна сила срещу заплащане на възнаграждение, при фиксирано работно време и почивки, както и при продължаващо и многократно изпълнение на трудови операции на място, определено от работодателя, като недоказани останаха възраженията на жалбоподателя, относно твърденията му, че не той е определял мястото на престиране на труда на Н., поради което възникналото правоотношение е следвало да бъде уредено като трудово, посредством сключването на трудов договор в изискуемата от закона писмена форма за действителност.

Ирелевантно за този правен спор е дали работното време на Н. е било идентично с това уредено с Правилника за вътрешния трудов ред в ЗП С. М., както и пълното съвпадение на осъществените трудови функции от Н. с тези за длъжността „работник разсадник“ при жалбоподателя. В случая за описанието на нарушението, а съответно и за установяването от обективна страна на обвинението е необходимо да се посочи дали С. Н. е престирала труд си за жалбоподателя, кога и дали към същия момент е имала сключен писмен трудов договор с него. Рамките на възведеното административно обвинение не изискват събиране на доказателства относно работното време или периодичността на плащане на трудовото възнаграждение. Представените писмени граждански договори от 22.05.2023 г. и от 17.07.2023 г. за плевене и посаждане на определен брой растения в действителност прикрива предоставянето на работна сила, а не претендирането и постигането на определен резултат, базиран на еднократно изпълнение, имайки предвид и идентичния предмет на дейност на жалбоподателя, изводим от писмените доказателства по делото, касателно дейността на ЗП С. М., както и трудовия договор на Г. К., длъжностната характеристика за длъжността „работник разсадник“ и т.н., в който смисъл е и константната съдебна практика – Решение от 01.07.2009 г. по КНАХД № 2862/2009 г. на АССГ; Решение от 20.05.2009 г. по КАНД № 1635/2009 г. на АССГ и др. В тази връзка, самият жалбоподателя, споделя в обясненията си на етапа на съдебното следствие, че е обсъждал със С. Н. възможността за сключване на трудов договор, отчитайки естеството на извършваната от нея трудова дейност, но въпреки това двамата са предпочели да уредят отношенията си по различен начин. Що се отнася до представените писмени доказателства, касателно надлежното изпълнение от страните на задълженията им, произтичащи от гражданските договори, то същите не са от естество да променят характера на действително възникналото правоотношение по между им, както и събраните по делото доказателства, касателно сметки за изплатени суми по чл. 45, ал. 4 ЗДДФЛ , вкл. и подадените декларации в НАП от жалбоподателя.

В този смисъл елементите на трудово правоотношение - постоянен характер на извършваната работа, фиксирано работно време, работно място и трудово възнаграждение, за периода 22.05.2023 г.- 11.08.2023 г. са били налице. Налице е била също характерната за трудовото правоотношение йерархическа зависимост, с оглед подчинеността на служителя спрямо

работодателя при изпълнение на трудовите задачи и организирането на работния процес изводима и от писмените доказателства- служебна бележка № *** г. /приложение № 2, към чл. 12, ал. 3/, издадена от жалбоподателя ЗП С. К. М. и служебна бележка № *** г. /приложение № 2, към чл. 12, ал.3/, издадена от ЗП С. К. М. се установява проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа съответно на 22.05.2023 г. на С. Н. Н. и за проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа съответно на 17.07.2023 г. на С. Н. Н., от заверено копие на правилник за вътрешния трудов ред- носещ подписите на С. Н. Н., удостоверяващ запознаването им с правилника, заверено копие на вътрешните правила за организация на работната заплата при жалбоподателя, като отново С. Н. Н. с подписите си е удостоверила, че е запозната с вътрешните правила за работна заплата при работодателя, копия на книги за инструктаж по безопасност и здраве при работа, удостоверяващи документирането на начален инструктаж и инструктаж на работното място по безопасност и здраве при работа на работника С. Н. Н. на 22.05.2023 г. и на 17.07.2023 г., в качеството ѝ на работник, за осъществен инструктаж на работно място лично от жалбоподателя М., както и списък на работно облекло и личните предпазни средства- за длъжността работни разсадник и документи, удостоверяващи предоставянето на такива на С. Н. на 22.05.2023 г. Всички тези обстоятелства недвусмислено навеждат на извода, че трудът, който Н. е полагала, е имал характера на работна сила по смисъла на чл. 1, ал. 2 КТ, а не както се твърди от жалбоподателя - по предоставяне на определен трудов резултат. При това нарушението по чл. 62, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 КТ е осъществено от обективна страна, като субективното отношение на С. Н. и твърдяното от жалбоподателя нежелание от нейна страна отношенията им да бъдат уредени като трудовоправни, са ирелевантни.

Тук е мястото да бъде посочено, че липсата на издадено постановление по чл. 405а, ал.1 КТ относно обявяване на съществуване на трудово правоотношение, при установено престиране на работна сила в нарушение на чл. 1, ал. 2 КТ не сочи на недоказаност на деянието от обективна страна каквито са наведените от процесуалния представител на жалбоподателя твърдения. Съгласно чл. 1, ал. 2 КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. Съгласно чл. 405а, ал. 1 КТ, когато се установи, че работната сила се предоставя в

нарушение на чл. 1, ал. 2 КТ, то съществуването на трудовото правоотношение се обявява с постановление, издадено от контролните органи при Инспекцията по труда. Липсата на постановление не обосновава заключение за липса на нарушение по чл. 62, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 КТ. Производството по обявяване на трудовото правоотношение е самостоятелно и се развива независимо от административнонаказателното производство. За да е налице нарушение на чл. 62, ал. 1 КТ, във вр. с чл. 1, ал. 2 КТ е достатъчно да се установи, че дадено лице престира работна сила в полза на работодател, при наличие на елементите на трудово правоотношение, без да е налице сключен писмен трудов договор- обстоятелства, които безспорно са установени в хода на административнонаказателното производство.

От своя страна, административнонаказващият орган законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 3 КТ, която изрично препраща към визираното в чл. 62, ал. 1 КТ правно задължение. Правилно е направена привръзка и с разпоредбата на чл. 1, ал. 2 КТ, която е приета с измененията на КТ през декември 1995 г., като "предоставянето на работна сила" е въведено, за да разграничи трудовото от другите правоотношения /граждански, служебни и др./, когато в съдържанието на тези други правоотношения се включва използването на човешки труд и се предоставя в една или друга степен или форма неговото използване /в този смисъл виж В. Мръчков, Кр. С. и Ат. А., Коментар на кодекса на труда, 9-то издание, изд., "С. ", 2007 г., стр. 27/. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон също е приложен правилно, противно на твърдения на процесуалния представител на жалбоподателя.

Отговорността на жалбоподателя, в качеството на работодател произтича от разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на КТ и като такъв може да бъде субект на административнонаказателна отговорност по чл. 414, ал. 3 КТ, тъй като съгласно дефиницията на § 1, т. 1 от ДР на ЗПЗП земеделски производители са физически и юридически лица, които произвеждат непреработена и/или преработена растителна и/или животинска продукция. Следва изрично да се подчертае, че вписването в регистъра по чл. 7, ал. 1 от

ЗПЗП няма за последица възникването на нов правен субект, чрез него физическото лице единствено разширява своята правосубектност, като придобива правото да бъде подпомагано финансово и се ползва от правата, при изпълнение на съответните нормативно установени задължения. Предвид това правилно както в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление, физическото лице С. М. е определено в качеството на земеделски производител, и като "работодател" по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ.

В процесния случай въпросът за субективната съставомерност на деянието също се явява доказан. В случая жалбоподателят осъществява земеделска дейност като физическо лице и по-точно като земеделски производител, вписан в регистъра по чл. 7 от ЗПЗП. Именно поради факта, че М. е посочен като физическо лице в съставения АУАН, то е необходимо да се отговори на въпроса дали същият е извършил нарушението, което му се вменява виновно. Процесното нарушение е формално, като за този вид нарушения умишълът винаги е пряк- константна е практика на ВКС по чл. 11, ал. 2 НК, при съобразяване на чл. 11 ЗАНН. По дефиниция, при пряк умишъл деецът съзнава общественотоопасния характер на своето деяние, предвиждал е неговите общественоопасни последици и въпреки това искал настъпването им. По делото безспорно е установено, че жалбоподателят е бил наясно, сам заявява, че е искал да уреди отношенията си с Н. чрез сключването на писмен трудов договор, както и че ако беше сключила такъв тя е щяла да изпълнява същите трудови функции, относно престирането на работна сила, но въпреки и съзнавай това е опитал да прикрие предоставяната му работна сила от С. Н. посредством уреждането им като граждански правоотношения, вместо да сключи писмен трудов договор- в нарушение на императивната разпоредба на чл. 62, ал.1, във вр. с чл.1, ал. 2 КТ.

По отношение на наложеното административно наказание „глоба“ в размер на 1 600, 00 лева /хиляда и шестстотин лева/, настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че предвидената от законодателя „глоба“ в разпоредбата на чл. 414, ал. 3 КТ е относително определена в границата от 1 500 до 15 000 лева. В конкретния случай административнонаказващият орган е определил санкцията малко над минималния и под средния размер, отчитайки като отегчаващи

обстоятелствата, че трудовото правоотношение е прикривано с облигационно за продължителен период от време както и че, при проверката са констатирани още 3 нарушения, за отстраняването на които са предприети принудителни административни мерки по реда на чл. 404, ал.1, т.1 от КТ. Липсата на други нарушения на трудовото законодателство, установени с влезли в сила НП, представлява смекчаващ факт, който е препятствал допълнителното завишаване размера на наказанието. При тези данни, съдът намира, че наложената глоба е индивидуализирана добросъвестно, не е явно несправедлива и е от естество да изпълни легитимните цели по чл. 12 ЗАНН.

За пълнота следва да се отбележи, че конкретният случай не е маловажен, имайки предвид рестриктивната разпоредба на чл. 415в, ал. 2 КТ, която императивно изключва третирането на нарушенията по чл. 62, ал. 1 КТ като такива. Доколкото в КТ е предвиден специален състав за маловажност, съобразявайки и дадените задължителни указания с Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г., на ВАС: "... специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на "маловажно" административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. "Маловажните" нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранимо веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание - парична санкция, но в многократно по-нисък размер". Ето защо правилно наказващият орган не е приложил посочените разпоредби, с което не е допуснато нарушение на материалния закон.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на въззивника е ангажирана

правилно.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН учреждението, чийто орган е издал процесното наказателно постановление има право на юрисконсултско възнаграждение— доколкото съдът потвърждава наказателното постановление. Предвид изхода на делото, отчитайки степента на неговата фактическа и правна сложност, релевираните възражения в жалбата, наложили обсъждането им, както и осъщественото процесуално представителство на наказващия орган пред Районен съд Павликени и проведените по делото 3 открити съдебни заседания, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ИА "Главна инспекция по труда" юрисконсултско възнаграждение в размер над средния, а именно 130,00 лв. /арг. от чл. 37 от Закон за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ/.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 2, т. 5, във вр. с ал. 9 ЗАНН, Районен съд Павликени, IV-ти състав.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло наказателно постановление № ***26.10.2023 година, издадено от Р. С. С.- директор на Дирекция „И. по т.“- ***, с което на основание чл. 416, ал.5, във вр. с чл. 414, ал. 3, във вр. с чл. 415в, ал. 2 КТ на С. К. М., с ЕГН *****- 3. п., с ЕИК *** е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 600,00 лева /хиляда и шестстотин лева/ за неизпълнено правно задължение по чл. 62, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 КТ като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63, ал. 5 във вр. с ал. 3 ЗАНН, жалбоподателя С. К. М., с ЕГН *****- 3. п., с ЕИК *** да заплати на ИА "Г. и. по т." разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 130,00 лева /сто и тридесет лева/.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд– Велико Търново, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от

получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Павликени: _____